

Arrest

nr. 327 337 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2023 met refertenummer 111775.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DESWAEF, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum met het oog op gezinshereniging op grond van haar huwelijk met mevrouw R.S.

1.2. Op 29 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: De aanvrager, E.H.N. (...)°(...)1972, kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.l, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend op grond van een Syrische huwelijksakte, geregistreerd op 11/03/1999 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op 09/09/1998 in het Kamp "El Yarmouk" met de

genaamde S.R. (...) evenals een kopie van een huwelijkscontract daterende van 09/09/1998 en opgesteld in Syrië.

Overwegende dat art 30 WIPR stelt dat:

"§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

Overwegende dat geen van beide documenten gelegaliseerd werd en er geen enkele uitleg werd gegeven voor het ontbreken van deze legalisatie. Bijgevolg kan de authenticiteit van de documenten niet gevrijwaard worden.

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat in haar asielaanvraag mevrouw S. (...) naar eer en geweten verklaarde gehuwd te zijn in Libanon (Almiamiakamp) met de genaamde A.H.N. (...) en dit op 26/01/2001. Dat deze gegevens in geen geval overeenstemmen met de documenten voorgelegd in de huidige visumaanvraag.

Overwegende dat aan de aanvrager dan ook verscheidene malen gevraagd werd de Libanese huwelijksakte of minstens de registratie van het huwelijk in Libanon voor te leggen.

Immers uit de verklaringen van de zogenaamde echtgenote blijkt dat het huwelijk weldegelijk zou hebben plaatsgevonden in Libanon en niet in Syrië.

Dat de aanvrager te kennen geeft geen enkel ander document te willen voorleggen dat datgene dat reeds werd voorgelegd. De man geeft dan ook geen gevolg aan de verscheidene rappels van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op de tegenstrijdigheden tussen de voorgelegde documenten en de verklaringen in het administratieve dossier, kunnen de voorgelegde documenten niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 9, 10, 10ter, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 11, tweede lid van de 'Gezinsherenigingsrichtlijn', van het recht om gehoord te worden en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van administratief recht. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een kennelijk appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Eerste grief

Overwegende dat de beslissing verzoekers aanvraag tot gezinshereniging afwijst op grond dat verzoeker geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft neergelegd, zodat de aanverwantschapsband tussen verzoeker en Mevrouw S. (...) niet rechtsgeldig werd vastgesteld;

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat geen van beide documenten, namelijk het Syrische huwelijksakte alsook een huwelijkscontract, gelegaliseerd werd en dat er geen enkele uitleg werd gegeven voor het ontbreken van deze legalisatie;

Overwegende dat de raadvrouw van verzoeker echter per een email van 30.12.2022 en opnieuw door een email van 04.04.2023 de gevraagde huwelijksakte met legalisatie heeft doorgestuurd aan verwerende partij (stukken 2 en 3);

Dat het dus onterecht is dat verwerende partij meent dat een gelegaliseerde kopie ontbreekt aangezien dergelijke kopie wel twee keer werd gecommuniceerd aan verwerende partij;

Dat in haar email van 04.04.2023 heeft verzoekende partij ook gevraagd of er nog bijkomende documenten nodig zouden zijn maar dat verwerende partij daar nooit op heeft beantwoord.

Dat de bestreden beslissing over die uitwisselingen geen woord roept;

Dat verzoekende partij overeenkomstig artikel 30 WIPR een buitenlandse akte met legalisatie heeft neergelegd waardoor zijn aanverwantschap met Mevrouw S. (...) wordt aangetoond;

Dat de bestreden beslissing die het tegendeel beweert niet adequaat gemotiveerd is en dat verwerende partij ook haar zorgvuldigheidsplicht schendt aangezien er geen rekening wordt gehouden met de neergelegde buitenlandse akte die de vereiste legalisatie bevat;

Dat in ieder geval, overeenkomstig artikel 12bis, laat de Vreemdelingenwet toe om andere gegevens in aanmerking te nemen:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Dat voormeld artikel 12bis evenwel bepaalt dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moet houden met andere geldige bewijsmiddelen wanneer het onmogelijk is om een gelegaliseerde huwelijksakte neer te leggen;

Bij gebreke daarvan kan de vreemdelingendienst elk ander onderzoek verrichten dat zij noodzakelijk acht;

Dat artikel 11, § 2, van de Gezinsherenigingrichtlijn ook de volgende bepaalt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

In dit verband heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens nog in een zeer recent arrest CASE OF B.F. AND OTHERS v. SWITZERLAND van 4 juli 2023 de nood aan flexibiliteit benadrukt wanneer er sprake is van een gezinshereniging met een vluchteling:

“90. Moreover, there are certain procedural requirements pertaining to the processing of requests for family reunification: the decision-making process has to sufficiently safeguard the flexibility, speed and efficiency required to comply with the applicant’s right to respect for family life, and requires an individualised fair-balance assessment of the interest of family unity in the light of the concrete situation of the persons concerned (see M.A. v. Denmark, cited above, §§ 137-139, 149, 162-163 and 192-193, with further references). There “exists a consensus at international and European level on the need for refugees to benefit from a family reunification procedure that is more favourable than that foreseen for other aliens” (ibid., §§ 138 and 153, with further references). [...]

105. As the object and purpose of the Convention call for an understanding and application of its provisions such as to render its requirements practical and effective, not theoretical and illusory, in their application to the particular case (ibid., §§ 162 and 192-93), the Court considers that the particularly vulnerable situation in which refugees sur place find themselves – notably, the insurmountable obstacles to their being reunited with their family members in their country of origin, given that they now face a risk of ill-treatment there – needs to be adequately taken into account in the application of a requirement (such as the requirement of non-reliance on social assistance) to their family reunification requests. It reiterates that refugees need to have the benefit of a family reunification procedure that is more favourable than that provided for other foreign nationals (see paragraphs 90 and 98 above). As it did in relation to waiting periods going beyond a duration of two years, the Court considers that insurmountable obstacles to enjoying family life in the country of origin progressively assume greater importance in the fair-balance assessment as time passes (compare M.A. v. Denmark, cited above, §§ 162 and 192-93). Reiterating that the fair-balance assessment should form part of a decision-making process that sufficiently safeguards, inter alia, the flexibility required to comply with the refugee’s right to family life (ibid., § 163), the requirement of non-reliance on social assistance needs to be applied with sufficient flexibility, as one element of the comprehensive and individualised fair-balance

assessment, as time passes and insurmountable obstacles to family life in the country of origin remain (see also § 9 of Conclusion No. 24 (XXXII) on Family Reunification (1981), cited in paragraph 60 above, as well as § 10 of Resolution 2243 (2018) of the Parliamentary Assembly of the Council of Europe, cited in paragraph 65 above).”

Uit het voorgaande volgt dat de overlegging van een gelegaliseerde akte geen voorwaard sine qua non is en ook geen voorwaard kan zijn waarvan men niet zou kunnen worden afgeweken;

Dat verwerende partij de gezinshereniging van vluchtelingen moeten bevorderen en bijgevolg de nodige soepelheid dienen te bieden;

Dat verzoeker niet alleen zijn Syrische huwelijksakte heeft neergelegd maar ook een kopie van het huwelijkscontract waardoor de werkelijkheid van het huwelijksband wordt geattesteerd;

Dat verzoekers echtgenoot ook tijdens haar persoonlijke onderhoud heeft verklaard dat zij getrouwd was aan verzoeker;

Dat zij samen vier kinderen hebben en dat verzoeker de geboorte aktes van zijn kinderen heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij hun vader is;

Dat een familieakte afgegeven door de Libanese autoriteiten ook werd neergelegd;

Dat alle die elementen samengenomen duidelijk wijzen op de werkelijkheid van het huwelijksleven tussen verzoeker en zijn echtgenoot;

Dat verzoeker in één brief toegevoegd aan een email van 14.09.2022 van zijn raadvrouw ook verduidelijking heeft gebracht aan de reden waarom hij geen Libanese huwelijksakte kon neerleggen;

Dat verwerende partij is echter van mening dat de voorgelegde documenten niet kunnen weerhouden worden als bewijs van het huwelijksband omdat de verklaringen van Mevrouw S. (...) tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdig zijn met het inhoud van hierboven vermelde documenten;

Dat zij immers verklaarde dat zij getrouwd worden in 2001 in Libanon terwijl de huwelijksakte een huwelijk dat zou zijn afgesloten in 1998 in Syrië vermeldt;

Dat dit verschil is te wijten aan het feit dat verzoeker en zijn echtgenoot officieel in het huwelijk in 1998 zijn getreden maar dat de trouwfeest in 2001 in Libanon heeft plaatsgevonden;

Dat er bijgevolg geen tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoekers echtgenoot en de documenten;

Dat terwijl er uitwisselingen waren tussen verwerende partij en verzoekers raadvrouw, werd bovendien die beweerde tegenstrijdigheid nooit vermeld en heeft verwerende partij nooit inlichtingen hierover gevraagd;

Dat artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord.

Dat volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37).

Dat de zorgvuldigheidsplicht bovendien inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS – arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dat verzoeker werd echter niet uitgenodigd om een uitleg te geven over die beweerde tegenstrijdigheid terwijl artikel 12bis van de Vreemdelingenwet verwerende partij toelaat om over te gaan of te laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren;

Dat verzoeker zou hebben kunnen uitleggen dat dit verschil tussen de documenten en de verklaringen van zijn echtgenoot is te wijten aan het feit dat verzoeker en zijn echtgenoot officieel in het huwelijk in 1998 zijn getreden maar dat de trouwfeest in 2001 in Libanon heeft plaatsgevonden waardoor er geen tegenstrijdigheid is;

Dat indien verwerende partij de moeite had genomen om verzoeker hierover te ondervragen, dit tot een andere conclusie had kunnen leiden aangezien verzoeker een aantal bewijsstukken had neergelegd waaruit de huwelijksband bleek;

Dat verwerende partij echter geen verder onderzoek heeft uitgevoerd terwijl dit wordt toegelaten door artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en dat artikel 11, § 2, van de gezinshereniging richtlijn soepelheid vereist van lidstaten in de beoordeling van visumaanvraag met het oog op gezinshereniging;

Dat verwerende partij zonder verder onderzoek heeft besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan de huwelijksband wegens de beweerde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van Mevrouw S. (...) en de documenten;

Dat verwerende partij het recht om te worden gehoord heeft geschonden alsook haar zorgvuldigheidsplicht, samen gelezen met de artikel 12bis, § 5 en 6, van de Vreemdelingenwet;

Dat het huwelijksleven bovendien wordt niet enkel aangetoond door het huwelijksakte en de huwelijkscontract maar ook door de aanwezigheid van vier kinderen en een familieakte afgegeven door de Libanese autoriteiten;

Dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet toelaat om andere bewijzen neer te leggen om het huwelijksband aan te tonen en dat verzoeker dus verschillende bewijzen heeft neergelegd die de aanverwantschapsband aantonen ;

Dat verwerende partij diende rekening te houden met alle de hierboven vermelde documenten en verklaringen van verzoeker, quod non, wat een schending van haar zorgvuldigheidsplicht inhoudt;

Dat verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout begaat wanneer zij beweert dat verzoeker het aanverwantschapsband niet voldoende bewijst;

Dat verwerende partij bovendien geen contact heeft genomen met verzoeker om andere bewijzen of uitleg te vragen terwijl zijn raadsvrouw duidelijk vroeg of er nog bijkomende documenten nodig zouden zijn (stuk 2);

Dat in het arrest Afrin (zaak C-1/23 PPU) van 18 april 2023 heeft het Europese Hof van Justitie echter benadrukt dat lidstaten de gezinshereniging van vluchtelingen moeten bevorderen en bijgevolg de nodige soepelheid dienen te bieden:

“51 Opgemerkt zij dat het in punt 42 van dit arrest genoemde doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen slechts kan worden verwezenlijkt indien de lidstaten in dergelijke situaties de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen.

52 Zonder een dergelijke flexibiliteit biedt het – zonder uitzonderingen geldende – vereiste om bij de indiening van het verzoek in persoon te verschijnen, zoals dat wordt gesteld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling, immers niet de mogelijkheid om rekening te houden met eventuele belemmeringen die de daadwerkelijke indiening van een dergelijk verzoek zouden kunnen beletten en dus de uitoefening van het recht op gezinshereniging onmogelijk zouden maken, waardoor de gezinshereniger gescheiden zou blijven van zijn gezinsleden en de veelal precaire situatie van deze gezinsleden zou worden bestendigd. In het bijzonder wanneer laatstgenoemde personen zich in een land bevinden waar een gewapend conflict heerst, kunnen de mogelijkheden om naar bevoegde diplomatieke of consulaire posten te reizen aanzienlijk beperkt zijn. Om te voldoen aan de verplichting om in persoon te verschijnen zouden deze personen, die bovendien wellicht minderjarig zijn, zich dan gedwongen zien om te wachten tot de veiligheidssituatie hen in staat stelt te reizen zonder zich bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen en zonder gevaar voor hun leven te lopen.”

Dat de bestreden beslissing die de visum aanvraag weigert op basis van het feit dat er geen gelegaliseerde kopie van de huwelijksakte werd neergelegd alsook de tegenstrijdige verklaringen van Mevrouw en die daardoor geen rekening houdt met alle elementen van het dossier en geen verder onderzoek voert, schendt artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 11, § 2, van de Europese gezinshereniging richtlijn alsook de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede grief

Overwegende dat de visumaanvraag in de informatica systeem op basis van artikel 10, § 1, al.1, 4, van de Vreemdelingenwet werd ingediend;

Overwegende dat de raadsvrouw van verzoeker echter via een email van 05 mei 2023 en opnieuw via een email 21 juni 2022 (stukken 5 en 6) specifiek heeft benadrukt dat de aanvraag ook op basis van bloedverwantschapsbanden met verzoekers vier kinderen was ingediend;

Overwegende dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de kinderen terwijl verzoeker uitdrukkelijk op had gewezen in verschillende e-mails meteen gestuurd naar het indienen van de visumaanvraag;

Dat dit een kennelijk gebrek aan motivering is, in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

Dat dit kennelijk gebrek aan motivering ook in strijd is met artikel 12bis §7 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt (evenals artikel 10ter §2 in fine):

“§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Dat zelfs als het niet gaat om een visumaanvraag door een kind, heeft de beslissing rechtstreeks impact op de grondrechten van verzoekers kinderen;

Dat artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie immers duidelijk stelt dat elk kind het recht heeft om regelmatig contacten te kunnen onderhouden met beide ouders, tenzij dit tegen de belangen van het kind zou indruisen.

Dat het artikel 9 van het IVRK garandeert ook het recht van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouders en enkel wanneer dit noodzakelijk is in het hoogste belang van het kind;

Dat volgens het Europees Hof van de Rechten van de Mens, « Lorsque l'existence d'un lien familial avec un enfant se trouve établie, l'Etat doit agir de manière à permettre à ce lien de se développer et il faut accorder une protection juridique rendant possible dès la naissance ou dès que réalisable par la suite l'intégration de l'enfant dans sa famille » (CEDH, arrêts Yousef c. Pays-Bas du 5 novembre 2002, §52 ; Keegan c. Irlande du 26 mai 1994, série A no 290, § 50 et Kroon et autres c. Pays-Bas du 27 octobre 1994, série A no 297-C, § 32) ;

Dat volgens het Hof, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (CEDH, arrêt Olsson c. Suède du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 33-34, § 72) ;

Dat het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (M.B. 5.IX.1991), bepaalt met name: « Article 3.1. Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. Article 3.2. Les Etats parties s'engagent à assurer à l'enfant la protection et les soins nécessaires à son bien-être, compte tenu des droits et devoirs de ses parents, de ses tuteurs ou des autres personnes légalement responsables de lui, et ils prennent à cette fin toutes les mesures législatives et administratives appropriées. Article 9.1. Les Etats parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que les autorités compétentes ne décident, sous réserve de révision judiciaire et conformément aux lois et procédures applicables, que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant. Une décision en ce sens peut être nécessaire dans certains cas particuliers, par exemple lorsque les parents maltraitent ou négligent l'enfant, ou lorsqu'ils vivent séparément et qu'une décision doit être prise au sujet du lieu de résidence de leur enfant. » ;

Dat de kinderen als erkende vluchteling hun vader in Libanon niet kunnen bezoeken en dat zij al vele jaren van verzoeker, hun vader, gescheiden zijn als gevolg van de lange procedures;

Dat de weigering om een visum toe te kennen een onredelijke invloed heeft op het gezinsleven van verzoekers kinderen terwijl verzoeker verschillende documenten had neergelegd waaronder de geboorte aktes van zijn kinderen die de verwantschap bevestigen;

Dat de eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers kinderen, gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en artikel 22 van de Grondwet, alsmede het hoogste belang van het kind, gewaarborgd door artikel 22bis van de Grondwet en artikel 9 IVRK, zijn dus in het geding;

Dat de belangen van de minderjarige kinderen moeten bijgevolg worden afgewogen bij het nemen van een beslissing en dat deze belangen beschermd worden door verschillende normen, waaronder artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK), dat bepaalt dat bij alle beslissingen betreffende het kind de belangen van het kind doorslaggevend moeten zijn;

Dat het arrest 'Jeunesse' van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn wanneer het minderjarigen betreft;

Dat er in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de kinderen en hun belang terwijl dit uitdrukkelijk werd ingeroepen door verzoeker in verschillende e-mails aan de Ambassade en verwerende partij;

Dat zelfs als er twijfels zou zijn over de echtheid van het huwelijksband, diende verwerende partij rekening te houden met het hoogste belang van de kinderen op het moment van de beoordeling van de visumaanvraag;

Dat ondanks de duidelijke verplichting die rust op de tegenpartij om rekening te houden met het hoogste belang van de minderjarige kinderen in toepassing van de artikelen 10ter §2 in fine en 12bis §7 van de Vreemdelingenwet, blijkt noch uit de bestreden beslissing dat het hoogste belang van de kinderen in aanmerking zou zijn genomen ;

Dat deze beslissing bijgevolg een kennelijk gebrek aan formele motivering bevat, omdat het hoogste belang van deze kinderen beschermd door artikel 3 IVRK niet in overweging werd genomen, evenmin als artikel 8 van het EVRM dat aan tegenpartij de verplichting oplegt om haar belangen af te wegen tegen de individuele belangen en het grondrecht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven van verzoekers;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg ook artikelen 3 en 9 IVRK en artikel 8 EVRM schendt alsook artikel 12bis § 7 en 10ter van de Vreemdelingenwet aangezien het hoogste belang van de kinderen niet in aanmerking werd genomen;

Dat er ook sprake is van een kennelijk gebrek aan adequate, materiële motivering en een schending van de zorgvuldigheidsplicht doordat niet alle elementen en argumenten in aanmerking werden genomen door de tegenpartij bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu er ook absoluut niet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag niet kan worden behandeld op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet;

Dat in het arrest Afrin (zaak C-1/23 PPU) van 18 april 2023 heeft het Europees Hof van Justitie immers benadrukt dat lidstaten de gezinshereniging van vluchtelingen moeten bevorderen en bijgevolg de nodige soepelheid dienen te bieden (zie supra);

Dat verwerende partij in deze zaak de visumaanvraag zeer administratief heeft benaderd, zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen en de specifieke vermelding dat deze aanvraag mede is ingediend op basis van de aanwezigheid van de kinderen waardoor de huwelijksakte minder relevant is;

Dat omwille van al die redenen er een schending vaststaat van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, artikelen 3 en 9 IVRK, de artikelen 10ter, 12bis en 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat een aanvraag werd ingediend op grond van een Syrische huwelijksakte geregistreerd op 11 maart 1999 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op 9 september 1998 in het kamp El Yarmouk met de genaamde R.S. Er wordt op gewezen dat een kopie werd voorgelegd van een huwelijkscontract van 9 september 1998 opgesteld in Syrië.

Na het citeren van artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), wordt gemotiveerd dat geen van beide documenten gelegaliseerd werd en er geen enkele uitleg werd gegeven voor het ontbreken van deze legalisatie, dat bijgevolg de authenticiteit van de documenten niet gevrijwaard kan worden, dat de administratie bijgevolg de authenticiteit van de verklaringen dient na te gaan en daarbij rekening moet houden met alle gegevens in het dossier waarover zij beschikt. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat mevrouw S. in haar asielaanvraag naar eer en geweten verklaarde gehuwd te zijn in Libanon met A.H.N. op 26 januari 2021, dat deze gegevens in geen geval overeenstemmen met de documenten voorgelegd bij de aanvraag, dat de aanvrager dan ook verscheidene malen gevraagd werd de Libanese huwelijksakte of minstens de registratie van het huwelijk in Libanon voor te leggen, dat immers uit de verklaringen van de zogenaamde echtgenote blijkt dat het huwelijk wel degelijk zou hebben plaatsgevonden in Libanon en niet in Syrië, dat de aanvrager te kennen geeft geen enkel ander document te willen voorleggen dan datgene dat reeds werd voorgelegd, dat de verzoekende partij dan ook geen gevolg heeft gegeven aan de verschillende rappels van het bestuur, dat gelet op de tegenstrijdigheden tussen de voorgelegde documenten en de verklaringen in het administratief dossier, de voorgelegde documenten niet kunnen weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband, dat de visumaanvraag bijgevolg wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij haar visumaanvraag, vermeld in punt 1.1., heeft ingediend op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het betreft in casu een aanvraag gezinshereniging van een buitenlandse echtgenoot van een vreemdeling *“die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten”*.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, (...).

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§3. (...)

§3bis (...)

§4. (...)

§ 5. *Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.*

§ 6. *Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.*

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. (...)"

Artikel 12bis, §§ 5-6 van de Vreemdelingenwet betreft aldus de specifieke situatie van aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een gezinshereniger die de internationale bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de gezinshereniger naar België kwam en waarbij de aanvraag niet vergezeld gaat van officiële documenten die aantonen dat er is voldaan aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. In dit geval wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgemaakt. Bij gebreke hieraan, kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast, met name indien er geen officiële documenten "*overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie*" voorliggen, kan de gemachtigde elk noodzakelijk geacht onderzoek en aanvullende analyse laten uitvoeren.

De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

3.5. *In casu* moet worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat geen officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR voorliggen daar noch de voorgelegde Syrische huwelijksakte, geregistreerd op 11 maart 1999 voor een huwelijk afgesloten op 9 september 1998 met mevrouw S.R., noch het voorgelegde huwelijkscontract van 9 september 1998 opgesteld in Syrië, gelegaliseerd werden en geen enkele uitleg werd gegeven voor het ontbreken van deze legalisatie zodat de authenticiteit van de documenten niet gevrijwaard kan worden. De verwerende partij stelt verder dat 'bijgevolg' de authenticiteit van de verklaringen dient te worden nagegaan. Aldus blijkt duidelijk dat de verwerende partij verder onderzoek naar de aanverwantschap – met name het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw S.R. – en naar de verklaringen hieromtrent nodig achtte daar noch de Syrische huwelijksakte gelegaliseerd werd, noch het huwelijkscontract opgesteld in Syrië.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat haar raadvrouw per e-mail van 30 december 2022 en opnieuw per e-mail van 4 april 2023 de gevraagde huwelijksakte met legalisatie heeft doorgestuurd aan de verwerende partij, waarbij zij verwijst naar de aan haar verzoekschrift gevoegde stukken 2 en 3. Zij meent dat het dus onterecht is dat de verwerende partij motiveert dat een gelegaliseerde kopie ontbreekt daar een dergelijke kopie tweemaal werd gecommuniceerd aan de verwerende partij, dat de bestreden beslissing over die uitwisselingen met geen woord rept. Zij wijst erop dat zij een overeenkomstig artikel 30 van het WIPR buitenlandse akte met legalisatie heeft voorgelegd waardoor haar aanverwantschap met mevrouw S.R. aangetoond wordt, dat de bestreden beslissing die het tegendeel beweert niet adequaat is gemotiveerd en dat de verwerende partij ook haar zorgvuldigheidsplicht schendt daar er geen rekening wordt gehouden met de neergelegde buitenlandse akte die de vereiste legalisatie bevat.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier, blijkt inderdaad dat de raadvrouw van de verzoekende partij per e-mail van 30 december 2022 en opnieuw per e-mail van 4 april 2023 de Syrische huwelijksakte met legalisatie heeft doorgestuurd aan de verwerende partij. De verwerende partij kan dan ook niet op correcte wijze motiveren dat de voorgelegde Syrische huwelijksakte van een huwelijk afgesloten op 9 september 1998, niet werd gelegaliseerd, minstens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom de voorgelegde legalisatie in het licht van artikel 30 van het WIPR niet kan worden aanvaard waardoor zou dienen geoordeeld te worden dat de voorgelegde Syrische huwelijksakte niet (conform artikel 30 van het WIPR) werd gelegaliseerd. De verzoekende partij kan bovendien gevolgd worden dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt ingegaan op de verschillende e-mails waarbij de raadvrouw een huwelijksakte met legalisatie heeft doorgestuurd aan de verwerende partij.

De overige motieven van de bestreden beslissing inzake het onderzoek naar de authenticiteit van de verklaringen kunnen geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen gezien de verwerende partij, zoals reeds werd gesteld, meende te moeten overgaan tot een verder onderzoek als gevolg van het feit dat zij had vastgesteld dat noch de Syrische huwelijksakte, noch het huwelijkscontract opgesteld in Syrië gelegaliseerd werden. Nu geen zorgvuldig onderzoek blijkt naar de voorgelegde legalisatie, minstens dit niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt niet zonder meer dat de verwerende partij, ook na een zorgvuldig onderzoek met betrekking tot het voorleggen van officiële documenten, zou zijn overgegaan tot bijkomend onderzoek van de verklaringen inzake het huwelijk.

3.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van het dossier. Er blijkt niet afdoende dat de verwerende partij bij de beoordeling van de visumaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat zij deze correct heeft beoordeeld.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Er werd geen nota met opmerkingen neergelegd.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De overige onderdelen van het middel uiteengezet in punt 3.1. behoeven geen verdere bespreking nu deze niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER